

Raadselen, schuldgevoelens en een dubbele abortus

Ingezonden stuk, geschreven door: Bertien van Woelderen, Hypnotherapeut, aurareader en aurahealer, directeur van TranceArt opleidingen.

Onderstaand relaas laat zien hoe hypnose sessies en familiepatronen in elkaar kunnen grijpen en hoeveel werk er soms verzet moet worden, alvorens een probleem als werkelijk afgehandeld kan worden beschouwd. Als de engel er uit is

Vorig jaar heb ik sessies ondergaan bij een reïncarnatietherapeut om een bepaald thema in mijn leven tot op de bodem op te ruimen. In die periode hoorde ik onverwachts dat mijn zusje kanker had. Ik schrok vreselijk en raakte enorm van de kook. Ik raakte zelfs zó overstuur, dat ik mij besepte dat mijn reactie groter was dan paste bij de diagnose en vooruitzichten van de kanker van mijn zus. Zodoende deed ik dus een sessie om uit te zoeken hoe één en ander in elkaar stak. Ik was te geraakt om nu nog te weten hoe ik mijn sores heb gebracht. Hierdoor weet ik van de insteek in de sessie eveneens niets meer. Wel weet ik waar ik uiteindelijk terecht kwam. De sessie nam dat te grote gevoel van verdriet weg. Wat deze sessie echter met mijn verdriet over de ziekte van mijn zus te maken had, begreep ik verder niet. Hier volgt een kort verslag.

Ik ervoer mezelf als een mager jongetje van een jaar of tien à twaalf, ergens in het zuiden van Frankrijk ten tijde van de inquisitie. Er was erg veel schaarste, want ik voorzag mijzelf in het levensonderhoud, door zo nu en dan kleine dingen te pikken. Vooral etenswaar had mijn belangstelling. Ik zal hierin dus wel naam gemaakt hebben.

Ik tref mijzelf aan voor een rechtbank, waarin ik wegens (herhaalde) diefstal veroordeeld word tot de brandstapel. Ik huil dat het onrechtvaardig is, gewoon omdat ik alleen maar een ei gestolen heb. "Ik heb alleen maar een ei gestolen", hoor ik mezelf zeggen op een kindertoon. Na de veroordeling ervaar ik hoe ik flauwval. Later word ik afgevoerd op een kar, waarop meer mensen zitten, op weg naar de brandstapel. Eén van de mensen zit liederen te zingen en ik vind het maar een raar mens. We worden vastgebonden in vier hoeken en daarna word de brandstapel aangestoken. Dat mens blijft maar zingen en ik blijf het raar vinden. De laatste gedachte die door me heengaat alvorens ik stik is: "Het was toch maar een stom leven!"

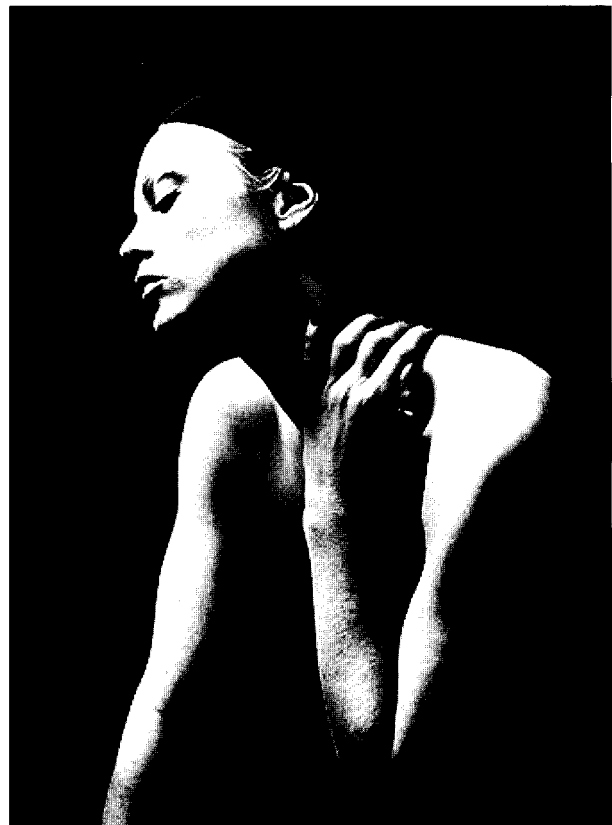
Ik bleef me later steeds weer afvragen wat toch het geheim in deze sessie was, dat maakte dat mijn verdriet weer wat normalere proporties had aangenomen.

Intussen zocht ik om totaal andere redenen een familieopstelling op. Mijn moeder liep op haar laatste levens-

loodjes, mijn zus had kanker...Ik hoopte er wat meer inzichten door te verwerven. In die opstelling was er één ding zeer opvallend. Iedereen liep op zeer dramatische wijze weg van het midden (van de cirkel, doorgaans de plek van samenkomst en ontmoeting). Maar één iemand bleef naar het midden kijken en dat was mijn representant.

Voorts was er in deze familieopstelling sprake van onduidelijke agressie en spanningen. Ook dit geheel had me behoorlijk aangegrepen, waarvoor ik de nodige vertertijd nam. Na verloop van tijd keerde het beeld van het weglopen van het midden terug. Wederom een mysterie dat niet werd opgehelderd.

Eind vorig jaar overleed mijn moeder. Inmiddels was mijn zusje aardig hersteld, na intensieve chemotherapie.

Tijd dus voor eventuele erfenisperikelen. En die kwamen helaas met bakken. Weer viel me de agressie op die rondwaarde. Een akelige bijkomstigheid is echter dat er een zekere gewenning binnen de familie was opgetreden om mij als dartbord te gebruiken, of om mij schuldig te verklaren aan het ongemak van anderen. Nou had ik dit gegeven altijd voor mezelf vertaald als dat ik de schaduw van de familie draag. Ik wist dat ik karakterologisch erg op mijn oma leek, toch bleef het echter onaangenaam. Het volgende patroon werd me wel steeds duidelijker: elke keer als er weer een brief door de brievenbus kwam, voelde ik bij voorbaat mijn maag al dichtknijpen, en na lezing van zo'n brief was ik telkens behoorlijk van slag. Waar de brief ook over ging, ik voelde me bang dat ik weer aan iets schuldig bevonden zou worden, terwijl ik rationeel wist dat dit niet nodig was. Gemiddeld anderhalve dag voelde ik me dan naar en licht depressief. Het lastigste was dat al mijn opgedane wijsheden op therapiegebied van de afgelopen twintig jaar net niet voldoende hielpen, om uit die nare anderhalve dag te blijven. Opnieuw een raadsel: waar kwam dit patroon vandaan?

Het werd tijd voor weer een familieopstelling, met als doel het mysterie van het midden op te lossen. Ook in deze opstelling reageerde iedere representant precies als vorige keer. Alleen stond ik deze keer zelf in de opstelling naar het midden te kijken. Ik sloot mijn ogen en vroeg me af waarnaar ik keek. Voor me lag iemand op de grond. Toen die iemand werd neergelegd ging er een opluchting door me heen en tegelijkertijd stroomden de tranen me over de wangen. Ik voelde de woorden; hè hè, daar ben je dan.

Langzamerhand werd mij duidelijk dat ik keek naar een deel van mezelf dat in mijn eigen familie ongeveer in 1943 geboren had willen worden, maar geaborteerd was. Het deel, een jongetje, verlangde intens naar erkenning. Op zich was dit niet zo bevreedend, omdat mij dit als foetus in dit leven ook was overkomen. Eerder had ik me herinnerd dat mijn ouders getracht hadden me ook begin 1945 te aborteren met behulp van kinine, een middel waar mijn vader als arts aan kon komen. Niemand wist immers wanneer de oorlog zou zijn afgelopen. Bij navraag gaf mijn moeder dit volmondig toe. Ze vertelde me dat toen de abortuspoging mislukte, ik het predikaat van 'vredeskindje' kreeg.

Deze abortus poging had ik in eerdere tijden in diverse sessies uitgebreid een plek gegeven.

De realisatie dat ik eerder in het gezin geboren had willen worden, maakte veel los en vele kwartjes begonnen in hoog tempo op hun plaats te vallen. Het was in ieder geval tijdens de opstelling duidelijk dat mijn oudere broer en zus, op een bepaald niveau iets hadden meegekregen of gemerkt van de abortus. Misschien gewoon het simpele feit dat er een derde kind op komst was.

Allemaal kleine onopgehelderde verleden stukjes kregen ineens betekenis. Stukjes die voor dit verhaal verder niet

ter zake doen, maar mij wel veel nieuwe inzichten gebracht hebben.

Daags na deze opstelling droomde ik, dat ik een bebloed kindje vond ter grootte van een pop. Ik nam het liefdevol in mijn armen om het te baden en warm te houden. Het kind strekte zijn armen naar me uit en zei; "Ik wil jou als mijn moeder". Tegelijkertijd maakte ik me zorgen dat het bij me weggehaald zou worden, omdat het gevonden was. Maar in een droom geldt het principe, 'wie dan leeft wie dan zorgt' gemakkelijker dan in het dagelijkse leven.

En toen kwam er weer een erfenisbrief de brievenbus ingegleden. Ik had me de laatste weken goed gevoeld en vond dat ik dus gewoon moest kunnen innemen wat er in stond. Een uur later kreeg ik het onverwachts koud. Diezelfde avond zat ik op de bank met een deken om (ik bleef het koud houden) van binnen te processen en voelde me als te doen gebruikelijk vreselijk naar. Tevens had ik dat rot gevoel ergens niet echt uit te komen. Naar bed dan maar en slapen, nadat ik wat gehuild had. De volgende morgen direct na het ontwaken scande ik van binnen mijn gevoelens en realiseerde me op een heel intens niveau dat ik me schuldig voelde. Diep schuldig, terwijl tegelijkertijd mijn verstand wist dat ik me aan niets schuldig had gemaakt.

In mijn leven heb ik zo vaak onterecht de schuld gekregen dat ik een automatisme ontwikkelde om mijn daden steeds te controleren op integriteit. Ik voelde me opnieuw dus diep schuldig en wist tegelijkertijd dat ik niet schuldig was aan wat dan ook.

Opnieuw leefde ik een nare dag, alvorens ik deze realisaties met Jos, mijn partner en lief, kon delen aan de keukentafel. Hij vroeg me twee lijnen voor me te zien. Eén was de regressielijn van vorige levens en de ander was de familielijn, de lijn van de voorouders. Ik keek naar de voorouderlijke lijn en begon acuut te huilen.

Tegelijkertijd schoot ik achterelkaar in een regressie naar 1943, waar ik de discussie van mijn ouders kon horen over mijn aanstaande abortus. Ik hoorde de nadruk waarmee mijn moeder mijn vader overhaalde -er iets aan te doen-, omdat er misschien anders straks niet voldoende eten zou zijn voor de andere kinderen (mijn oudere broer en zus).

En hier kreeg voor het eerst mijn eeuwige schuldgevoel echt handjes en voetjes; immers als ik geboren zou worden, zou ik op die manier schuldig aan de dood van de anderen zijn. Een inprenting die zich in mijn ziel nestelde. Dit schuldgevoel was ik echter volstrekt niet tegengekomen in de sessies die 1945 betroffen. De abortuspoging was toen zo snel na de conceptie ondernomen (circa drie en een halve week) dat dit geen speciale schuldgevoelens bij mijn moeder had opgeroepen. Door de tweede abortuspoging van mijn ouders werd deze inprenting echter wel aangeraakt en kon zo deel gaan uitmaken van

Educatieve en Therapeutische Hypnose

mijn karakterstructuur. De inprenting werd als het ware levend. "Ik ben er aan schuldig als mijn broer of zuster iets overkomt". Het werd me ineens helder waarom ik een jaar geleden zo extreem overstuur was toen ik hoorde dat mijn zus kanker had. De inprenting was opnieuw aangeraakt. Diep in mijn ziel verankerd lag het gegeven dat haar mogelijke dood mijn schuld zou zijn.

Ik moest terugdenken aan dat jongetje wat zo veroordeeld werd, *-omdat hij slechts één gestolen had-*. Een geweldige metafoor! Ik had daadwerkelijk een ei gestolen: het bevruchte ei in 1943 in de schoot van mijn moeder. Hierdoor moest mijn leven daadwerkelijk beëindigd worden.

De volgende dag, de dag ná de onverwachte sessie aan de keukentafel, drong ten volle tot me door dat het niet alleen de inprenting van 1943 van de eerste incarnatiepoging was die telkens zo geraakt werd. Ik had vooral ook het schuldgevoel van mijn moeder in de baarmoeder van

1943 in me opgenomen, die iets ondernam dat uiteindelijk tegen haar diepste innerlijke gevoelens indruiste. De symbiose tussen moeder en kind had perfect zijn werk gedaan.

Bovenstaande verhaal bracht ik in onze intervisiegroep in, die mij steunde in mijn vraag of ik hierover een stukje kon schrijven.

Ik kan me voorstellen dat mensen zich naar aanleiding van dit verhaal afvragen hoe mijn innerlijke relatie naar mijn moeder er uit ziet. Simpel, ik houd van haar. Ik kan haar beweegredenen zien. Ze was een moeder die graag het beste voor haar kinderen wilde.

En natuurlijk heb ik geworsteld en gevochten en gehaat en gelastpakt, om mezelf te leren kennen en de hierboven beschreven storingen weg te werken. Maar al die zaken waar ik zo tegen vocht waren zieleneigenschappen van mezelf waarmee ik niet in balans was. Mijn dank voor alle wijze lessen is hier dus op zijn plaats. Bedankt, moeder! Nogmaals, ik houd van je.